

gaa, før den store Forandring, som sidte Aar indtraadte i Kvindernes sociale Stilling her i Landet, vil kunne spores blandt de Kvinder, som den tidligere uretfærdige Samfundsordning kaarede til Samfundets Syndebukke.

Der er to Veje ad hvilke vi Kvinder kan komme vore ulykkelige Medsøstre til Hjælp: Lovens Vej og Barmhjertighedens Vej. Dansk Kvindesamfund, som i sit nye Program har føjet de Ord til det gamle: *Forbedring af Kvinders og Børns Kaar særlig ad Lovgivningens Vej*, kan vel ikke som Forening tage et direkte Velgørenhedsarbejde op svarende til det, der ydes her hjemme af „Kvindehjælpen“, „Magdalenestiftelsen“ og lignende Institutioner, men det kan støtte dette Arbejde dels ved at paakalde Lovgivningens Hjælp, saa tit det maatte ønskes, og dels ved gennem sine enkelte Medlemmer at yde det økonomisk Støtte og opfordre udenfor staaende til at gøre det samme.

Redaktionen af „Kv. og Sf.“ har nylig haft Lejlighed til ved „Kvindehjælpen“s Formand, Fru Ellen Schepelerns venlige Imødekommenhed at gæste Institutionens smukke, sidst opførte Hjem, Katrinebjerg, bygget paa en af Kommunen skænket Grund udenfor Aarhus, og det har været os en stor Glæde ved Selvsyn at gøre Bekendtskab med den store, menneske- rejsende Gerning, som udføres der af „Kvindehjælpen“s dygtige Medarbejdere, som oplærer de unge Piger i al huslig Dygtighed, saaledes at de, naar de forlader Hjemmet er i Stand til at fortjene deres Brød paa hæderlig Vis.

Vi forelagde under vort Besøg Fru Schepelern det Spørgsmaal: „Er der nu ikke en stor Del af disse Kvinder, som trods den omhyggeligste og kærligste Opdragelse i „Kvindehjælpen“s Hjem, ikke staar til at redde“ — Fru Schepelern svarede os ud af sin stærke, levende Overbevisning: „Selv om saa var, forringer det ikke Betydningen af vort Arbejde. Stod

alle disse Kvinder til at redde, da maatte — forekommer det mig — hver Kommune i Landet opføre sit Redningshjem — kunde simpelt hen ikke undslaa sig derved. Men det, vi gør, er, at vi byder saa mange Kvinder, som vi kan naa frem til, en Chance for at blive frelst fra at gaa til Bunds. Kan eller vil nogle af dem ikke tage mod Haandsrækningen, da har vi i det mindste ikke det at bebrejde os, at disse Kvinder faldt, fordi ingen havde villet hjælpe dem.“

Disse Ord tog vi med os hjem og lader dem gaa videre til alle de Kvinder, som læser dette Blad.

„Kvindehjælpen“ trænger haardt til en ny Udvidelse for at kunne komme endnu flere til Hjælp og udstrække Hjælpen over længere Tid, end Lokalerne for Øjeblikket tillader den; den trænger til et Overgangshjem, hvor de unge kan forberede sig paa at genoptage Livet i Frihed under eget Ansvar. Springet fra en kontrolleret til en ukontrolleret Tilværelse er for mange for brat. „Kvindehjælpen“ har derfor søgt og opnået ministeriel Tilladelse til at lade foretage en ny Landsindsamling i Dagene 16.—23. Februar 1916.

Kan Kvindesagens Forkæmpere endnu ikke hindre at Kvinder vedbliven- de trækkes redningsløst ned i den Afgrund, som saa mange skæve og uretfærdige Forhold her i Livet ubarmhjærtig driver dem hen imod — ét kan vi dog hver for sig gøre: yde vort Bidrag i Form af Arbejde eller Penge til, at det store Maal éngang kan naas, at ingen Kvinde i dette Land faldt, fordi hun maatte savne den Haandsrækning, som kunde have holdt hende oppe.

Den forstaaende Landsindsamling maa derfor ikke banke forgæves paa vore Døre.

Mere „Opløsning“.

—O—

Da jeg indsendte min sidste Artikel til „Kvinden og Samfundet“, var det min Mening ikke mere at svare Fru Lemche, hvordan hendes Tilføjeser til min Artikel end blev. Men da Fru L. i sin redaktionelle Tilføjelse til Fru Brøckers Artikel tillægger det, jeg har skrevet, en Mening, som det aldrig har haft, og som det — læst med loyale Øjne — heller aldrig kan faa, bliver jeg nødt til igen at rykke i Marken, i hvor høj Grad en saadan Polemik end er mig imod.

Fru L. skriver, at det fremgaar af min Artikel „Opløsning“, at der paa Mødet i Aalborg „ikke“) blev sagt, at D. K. og Valgretsforbundet er repræsenteret i Alliancen.“ — Hvorledes Fru L. kan faa det ud af min Artikel, forstaar jeg ikke. Mulig burde jeg til min Udtalelse om, at der i Fru G. L.s Artikel „Opløsning“ intet Bevis fandtes paa, at Fru Munch under Diskussionen i Aalborg havde givet Svar, som gav et fejlagtigt Begreb om D. K. og Valgretsforbundets Stilling til Alliancen, have tilføjet: ganske simpelt, fordi det vilde være umuligt at fremføre et saadant Bevis. Jeg tilføjede det ikke, fordi min Artikel væsentlig drejede sig om Fru M.s Indledningstale og ikke om den paafølgende Diskussion. Under denne blev det imidlertid — bl. a. af Fru Munch — „klart og tydeligt“ sagt, at Valgretsforbundet og derigennem D. K. er repræsenteret i Alliancen.

Da Fru Lemche stadig fastholder, at det var illoyalt af Fru Munch, ikke ved Fremsættelsen af Forslaget om Dannelsen af „Dansk Landsf. f. Kv.s Valgret“ at fremføre, at man kunde blive repræsenteret i Alliancen gennem Valgretsforbundet, vil jeg gerne bede hende besvare følgende Spørgsmaal: Blev der paa D. K.s Landsmøde i Odense i Sommer — hvor Omdannelsen af dets Program efter Fru L.s Udtalelser i Kv. og Sf. af 30. Novbr. bl. a. havde Opfordringen fra Mrs. Catt for Øje — gjort opmærksom paa, at man for at komme i Forbindelse med den internationale Alliance ikke behøvede at staa i én af Valgretsforbundets mange Fagforeninger — heller ikke i D. K. — hvis man ikke sympatiserede med nævnte Foreningers Programmer, men at enhver kunde komme i direkte Forbin-

*) Fremhævet af Fru Lemche.

Søg de alkoholfri Restauranter.

„Øbro“, Østerbrogade 39. Tlf. Øbro 1039.

„Hallen“, Vesterbrog. 17, Tlf. Centr. 10417.

„Taarnborg“, Allég. 18, Tlf. Vester 1990.

Billige Priser.

Kaffe og The 12 Øre.

Ingen Drikkepenge.

Danske Kvinders Forening for alkoholfri Restauranter.

— Madelokale til moderat Pris. —